

Chiêm Bao..

Cô nhìn mình trong gương. Một bà cô với làn da nám sạm, mái tóc thưa thưa, cứng như rễ tre, đôi mắt ti hí. Chỉ có cái miệng cười là có chút duyên. Mà cô lại ít cười, đi đâu cô chỉ là cái bóng mờ nhạt. Thỉnh thoảng có người thương hại hỏi cho có:

- Sao ít nói vậy chị Hiền? Tên chị y như người.

Cô chỉ biết cười nhẹ " dạ ". Còn người hỏi coi như đã làm xong bổn phận. Họ lại tiếp tục nói chuyện vui đùa khác. Tiệc cưới đồ ăn ngon mà cô như nhai phải rơm. Khô khan khó nuốt, có lẽ tâm trạng cũng ảnh hưởng dạ dày... Nhìn kia, hai người nam và nữ ngồi chung bàn coi xúng đỗi hết sức, chàng âu yếm gấp thức ăn cho nàng, lấy khăn giấy lau nhẹ vành môi son hơi loang ra. Nàng nũng nịu:

- Chị Hiền nhìn mình cười kia.

Cô lại đành phải cười nhẹ:

- Tui nhìn gương mặt hai bạn đó. Họ hạnh phúc quá.

Nàng vui cười nói nịnh:

- Tại chị kén cá chọn canh. Cứ tìm đại một ông thì giống như tui em.

Cả bàn vỗ tay tán thành và la lớn " dzô, dzô ".

Giờ ngồi trước gương tẩy rửa lớp trang điểm, cô nhớ lại và chạnh lòng. Cô lắc đầu nghĩ thầm:

- Hơi đâu nghĩ ngợi hoài... Duyên ai nấy gặp, đừng chờ ổng công.

Đi ngủ cho khỏe..

Tánh cô không buồn lâu. Cô hay nhìn xuống thấy nhiều người tật nguyên, khiếm khuyết mắt mũi, chân tay mà tự cho mình may mắn, còn nguyên vẹn hình hài. Trí óc tuy không thông minh nhưng cũng học hành trung bình, thi đậu trung cấp ngành điều dưỡng. Cô có việc làm ổn định, tận tụy với bệnh nhân nhứt là người già cô độc.

Cô chìm vào giấc ngủ say. Cô mơ thấy mình gặp một người đàn ông rất phong độ đang hỏi thăm cô về bệnh tình của mẹ mình. Cô thấy hẳn tuy lịch lãm nhưng có vẻ khó tánh. Cô trả lời ngắn gọn mà không dòn dập. Hãy giữ khoảng cách cho người ta tôn trọng mình.

Có tiếng chuông báo thức. Cô mở mắt và làm vệ sinh cá nhân. Thấp nhang bàn Phật và ba má xong. Nấu nước, pha ly café sữa nóng ăn với bánh mì. Hôm nay ngày chúa nhật, cô thư thả hơn. Nhưng 9 giờ cô cũng phải đến nhà bà cụ cô đơn ở với bà tới chiều. Ngày chúa nhật người giúp việc được về thăm nhà gần đó. Khi bà ấy trở lại nhà, cô mới xong công việc của mình.

Đây là người phụ nữ già cô độc trong ngôi nhà rộng lớn. Mỗi ngày cô đến nhà chăm sóc sức khỏe, thuốc men cho bà... Cô cũng được yêu cầu dìu bà đi bộ trong công viên gần đó khoảng 10 phút... Cô kể đủ chuyện trên trời dưới đất cho bà vui. Bà thường nói:

- Có cô nói chuyện, tui cũng bớt buồn.

Bà ít nói về mình, cô chỉ biết hình thờ là chồng bà, mất cách nay 10 năm. Con cái thì không thấy ai lui tới. Có lúc bà nhìn cô rồi thở dài:

- Phải chi cô là con gái của tui thì hay biết mấy.

Cô thành thật:

- Thời này ai cũng thích người đẹp. Con chắc ở vậy muôn năm.

Bà lắc đầu:

- Duyên chưa tới thôi cô à. Khi có tình yêu thì cô sẽ đẹp ra.

- Ủa ! Sao ngộ vậy bà?

- Thì tâm trạng vui sẽ khiến cô hay cười, hay đùa giỡn, hay chăm chút ngoại hình, đáng vẻ cho đẹp lòng người mình thương.

- Thôi ! Con không muốn yêu đơn phương hoặc là người ta đang thất tình mới tìm con lấp chỗ trống. Vậy là thương mà hại đó bà.

Bà cười nhẹ:

- Cô vừa tự trọng, vừa chanh hỏi.

- Tự trọng thì có, còn chanh hỏi là gì bà?.

- Cô đánh vắn đi. Tui tránh nói ra.

Cô lằm nhằm rồi cười lớn, bà cũng cười theo..

Cô đến nhà bà đúng 9 giờ. Cô bấm chuông thì bà giúp việc ra mở cửa cho cô vào vì bà ta cũng nôn nóng chờ thăm nhà. Nay cô cũng chờ đợi cảnh tượng y như vậy. Chuông reo một lúc lâu không nghe tiếng dép lẹp xẹp ra mở cửa. Cô nhìn đồng hồ sốt ruột. 10 phút rồi nhưng vẫn kiên nhẫn chờ. Cô lằm bằm "*Ráng chờ 15 phút đi*".

Đúng 9h15. Có tiếng chân bước nhanh và cửa bật mở. Cô nói liền:

- Sao nay lâu lắc dữ vậy bà tư?.

Tiếng đàn ông:

- Xin lỗi. Tôi đang cho má tôi vệ sinh... Mời cô Hiền vào.

Cô mở to đôi mắt một mí của mình và bỗng hết hồn muốn xỉu. "*Trời ơi ! Sao giống người mới thấy trong giấc chiêm bao*".